

BENYÓ TAMÁS versei

HATÁRPONT

Mindvégig a tökéletességre törekedtem
igyekeztél
istenné válni
a Föld színén.

Korlátoltságom,
vagy pusztán az általános vakság az oka,
hogy az utolsó pillanatban
elfogyott
a mozgásterem?

KIFESZÍTVE

Két fal közé kifeszített ideg remeg
A táncoló ige talpai alatt

Szakad az ideg, zuhan az ige
Nemtelen létigen
Elemi remény
A Forró semmiben

HIÁBAVALÓSÁG

Írhatnék szerelemről,
gazdagon burjánzó természetéről,
égre néző gyermek csillag-szeméről.
Írhatnék anyákról, kik mindenüket feláldozzák,
hogy csemetéik elérve az elérhetetlent,
itt e földön boldogságra leljenek;
apákról, kik példát mutatnak
becsületességből és tisztességből.

- Féktelen hiábabelsőságozról,
melyek a csatornák búzós
járatain csurogva,
büszkén eresztik világgá
könyörületet nem ismerő
magabiztosságunk
utolsó lehetőségét.

ZUHANÁS

Még mélyebbre!

A láthatárig!
Pusztá
kísértés,
kinyilatkoztatás.

Tachikardia
a pincék hűvösében.

SE

Se el nem veszett
Se meg nem haladott
Se fel nem emelt
Se el nem maradt

Egyenes arányban
A felhőkkel az égen
Növekszik gáttalan
Szívemben a szégyen

Keblemre vigaszom!
Nem érinthet téged
Rémség, borzalom
Int rendre a lélek

Ne legyél áldozat
Inkább életvidám
Harsány pillanat
A pokol tornácán

SZONÁTA

A szó az én hangszerem
fogadkozik az értelem
Felharsan a lélek
Húzzák a zenészek